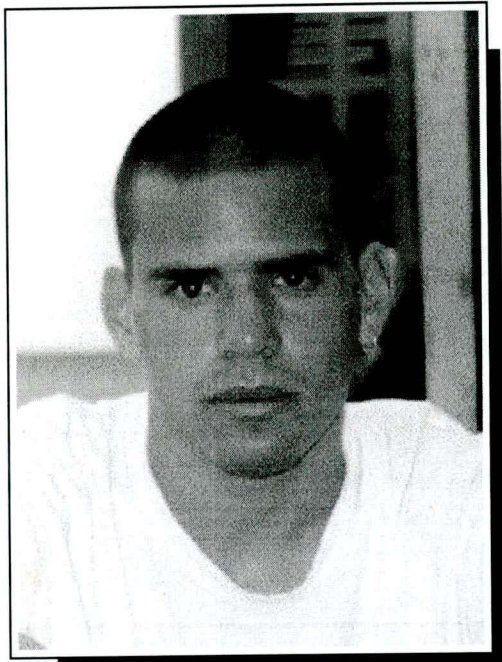

טוראי לביא צח ז"ל

טוראי לביא צח ז"ל
בן 19 בנפלו

בן טובה וליאור
נולד בחדרה

ב-ט"ו בניסן תשל"ז, 3/4/1977

התגייס ב-27.3.1996

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-כ"ב באייר תשנ"ו, 11/5/1996

שרת בחיל התותחנים

יחידה: ביסל"ת 9

נקבר בחדרה

חלקה: 4, שורה: 4, קבר: 7.

הותיר הורים, אחות - עדי ואח - רן

קורות חיים

צח, נולד ב-3.4.77, ט"ו בניסן תשל"ז, להוריו טובה וליאור. צח היה דור חמישי למייסדי חדרה. כתות א'-ח' למד בביה"ס היסודי ע"ש אחד-העם. שלוש שנים ראשונות בתיכון למד בביה"ס "עמל" במגמת חשמל. שנה רביעית בתיכון למד בביה"ס "אתגר" שנפתח באותה שנה. הוא היה ראשון למקבלי תעודת בגרות בבית-ספר זה. בשנים הראשונות ללימודיו בביה"ס היסודי שיחק בבית-הספר לכדורסל של "מכבי" חדרה ובהמשך בליגה לילדים ונוער. עם תחילת לימודיו בתיכון, בשנת 1991, הצטרף ללהקת המחול של יהודית שוויצר ורקד בה כ-3 שנים. בקיץ 1992 עבר קורס של משצ"ים (מדריכי שלח צעירים) ובשנת הלימודים שאחריה - בכיתה י' - תיפקד כמש"צ בשעורי שלח. בשנה זו גם השתתף בפרויקט של יזמים צעירים מטעם מכון ואן-ליר. לפני גיוסו לצבא, ביולי '96, נסע לטיול משפחתי לאיטליה למשך שבועיים. שלושה שבועות לאחר חזרתו נסע שוב, עם חמישה מחבריו, לפסטיבל מוזיקה בעיר רידינג שבאנגליה ולסיור קצר בלונדון.

צח התנדב לשרת בתותחנים והתגייס ב-27.3.96.

ב-11.5.96 כ"ב באייר תשנ"ו נהרג בעת מילוי תפקידו.

צח נולד יפה תואר וגדל להיות עלם חמודות. כבר מילדותו היה לו חיוך שובה-לב שליווה אותו כל ימי חייו הקצרים. היה לו קסם מיוחד במינו: כילד משך אליו את מבטם ותשומת לבם של כל הקרובים לו ובהתבגרו קנה לו חברים וחברות רבים.

צח אהב את החיים. הוא היה בן מסור להוריו, העריץ את אחותו הבוגרת עדי, ואהב את אחיו הצעיר - רן. הוא היה ילד שובב תמיד עם חיוך וקריצה, ואת הלימודים לא לקח

טוראי לביא צח ז"ל

ברצינות מרובה. מאחר והיה לו חוש ביקורת מפותח, היה מחליט לעצמו לאיזה מקצועות להקדיש זמן ועל אלו לותר... אך כשהיה צריך, הוא למד ואכן קיבל תעודת בגרות עם סיום לימודיו. ועל זה אמר עליו אמנון, מנהל ביה"ס "אתגר": "כשהוא ננעל על מטרה היה ברור שיצליח".

צח היה נער חברותי בצורה יוצאת דופן. בכל מקום בו היתה לו פעילות הוא רכש חברים רבים. הוא היה חבר טוב ונאמן.

תמיד התנדב לעזור כשהתבקש או כשראה צורך בעזרה.

היה לו חוש הומור מיוחד וחבריו החיילים, משהותו הקצרה בצבא מספרים כי ברגעים הכי קשים "היה מרים להם את המוראל". המ"פ מספר כי "היה מהחיילים שמשמשים דוגמא לחבריהם - והיה מתייצב ראשון למסדרים ומזרז את השאר".

צח היה רגיש. תכונה זו הקנתה לו אהבה גדולה לאומנות ולמוסיקה קלאסית - למרות שלא ניגן. הוא אהב מוסיקה מכל הסוגים וכמו כל נער מתבגר אהב להקות רוק ובילוי בפאבים, אך מוסיקה קלאסית היתה אהבתו הנסתרת.

בביקור המשפחתי באיטליה לפני גיוסו לצבא, הוא התעניין לעומק ביצירות האומנות הרבות שאיטליה מוצפת בהם. את פסל "דוד" המפורסם הוא סובב מספר פעמים כדי לבחון אותו עוד ועוד. כאשר חבריו הקימו להקה הוא התנדב לעזור להם בארגון ובהגברה ובילה איתם הרבה, כדי לספק את אהבתו למוסיקה. בבית הספר התיכון "עמל" היה מארגן את כל הפעילויות החברתיות של הכיתה ולפי דבריו של מחנכו יגאל הינדי היוזמה והמיומנות הגדולה של צח "עשו אותו מובטל כמחנך".

את תכונותיו של צח ידעו לסכם חבריו מהצבא שהכירו אותו שישה שבועות בלבד: "צח מבפנים ולביא מבחוץ".

צח לביא

צח נולד יפה תואר וגדל להיות עלם חמודות. כבר מילדותו היה לו חיוך שובה לב שליווה אותו כל ימי חייו הקצרים. היה לו קסם מיוחד במינו, כילד משך אליו את מבטם ותשומת לבם של כל הקרובים לו, ובהתבגרותו קנה לו חברים וחברות רבים.

צח אהב את החיים. הוא היה בן מסור להוריו, העריץ את אחותו הבוגרת עדי ואהב את אחיו הצעיר, רן. צח היה ילד צנוע. מעולם לא היו לו בקשות מיוחדות לרכישת מותרות.

הוא היה ילד שובב - תמיד עם חיוך וקריצה. את הלימודים לא לקח ברצינות מרובה. מאחר והיה לו חוש ביקורת מפותח, היה מחליט לעצמו לאיזה מקצועות להקדיש זמן ועל אלו לוותר... אך כשהיה צריך, הוא למד ואכן קיבל תעודת בגרות בסיום לימודיו. אמר עליו אמנון, מנהל בית ספר "אתגר": "כשהוא ננעל על מטרה, היה ברור שיצליח".

צח היה נער חברותי בצורה יוצאת דופן. בכל מקום בו היתה לו פעילות, הוא רכש חברים רבים. הוא היה חבר טוב ונאמן. תמיד התנדב לעזור כשהתבקש או כשראה צורך בעזרה. היה לו חוש הומור מיוחד. חבריו החיילים שהכיר משהותו הקצרה בצבא, מספרים כי ברגעים הכי קשים "היה מרים להם את המוראל". המ"פ מספר כי "היה מהחיילים שמשמשים דוגמא לחבריהם - והיה מתייצב ראשון למסדרים ומזרז את השאר".

צח היה רגיש. תכונה זו הקנתה לו אהבה גדולה לאומנות ולמוסיקה קלאסית, למרות שלא ניגן. כאשר חבריו הקימו להקה הוא התנדב לעזור להם בארגון ובהגברה ובילה איתם הרבה, כדי לספק את אהבתו למוסיקה. הוא אהב מוסיקה מכל הסוגים, וכמו כל נער מתבגר אהב להקות רוק ובילוי בפאבים, אך מוסיקה קלאסית היתה אהבתו הנסתרת.

בביקור משפחתי באיטליה לפני גיוסי לצבא הוא התעניין לעומק ביצירות האמנות הרבות שאיטליה מוצפת בהן. את פסל "דוד" המפורסם הוא סובב מספר פעמים כדי לבחון אותו עוד ועוד.

למרות היותו רגיש היה צח נער אמיץ ואהב אתגרים. כשהיה צריך לקפוץ "באנגי" הוא עשה זאת ראשון וסחף איתו את חבריו.

בבית הספר התיכון "עמל" היה מארגן את כל הפעילויות החברתיות של הכתה. לפי דברי מחנכו, יגאל הינדי, היוזמה והמיומנות הגדולה של צח "עשו אותו מובטל כמחנך".

בשנה וחצי האחרונות לחייו היתה לצח חברה - מירב - אותה אהב אהבת

נפש.

את תכונותיו של צח ידעו לסכם חבריו מהצבא, שהכירו אותו ששה

שבועות בלבד:

"צח מבפנים ולביא מבחוץ".

צח לביא

את ציוניו הוא קוטל. בקלות רבה
אף על פי שפעים רבות אינו ככתה.
חיוך על פניו תמיד תראה
ועם הצדק הוא תמיד יהיה.
תספורת קצוצה קצוצה לו יש
ועם חכריו כשעורים תמיד יקשקש.
כזבא הוא רוצה להגיע רחוק
ולו נאחז - שירות קל ואתוק.

(מתוך ספר המחזור עם סיום התיכון)

צח לביא

רצינו לספר לך, ילד יקר
על הלב של כולנו, שנקרע ונשבר
להוסיף עוד הרבה, לדבר ולאמר,
אך אתה לא שומע - מכוסה בעפר.

רצינו לספר לך, ילד יקר
כי הבית כמעט מוכן ומסודר,
והדשא בחוף כבר נקלט וירוק,
והזית יפה ונראה למרחוק.

כה יפה היית, עם שמחת נעורים
ובקסם רכשת חברים כה רבים,
לצידך משפחה, עדי, רן והורים,
עם הרבה אהבה, תומכים ועוזרים.

רצינו לשאול גם, ילד מתוק
מספר אנשים בבסיס הרחוק
האם אטימות כאן היתה, לב-אבן, או חוק,
מול תחינת ההורים - איך יכולתם לשתוק?

ומנגד עומדים בעלי נפש רכה,
הסמל, המ"פ, ומפקד-מחלקה,
חברך לאוהל, חברים בפלוגה,
אוהבים, כואבים - ובליבם שאלה.

שאלה כה קשה, כי אין לה תשובה
עד מותנו אותה - בליבנו נישא,
כי כתבת שאתה מוקף אהבה,
של הורים, משפחה, חברה כה טובה.

עוף גוזל ותהיה למלאך,
לנצח בן, אותך לא נשכח,
ונזכור אותך ילד טוב ואהוב,
צח מבפנים, ולביא מבחוץ.

ההורים, טובה וליאור
10.6.96

צח לביא

זחז

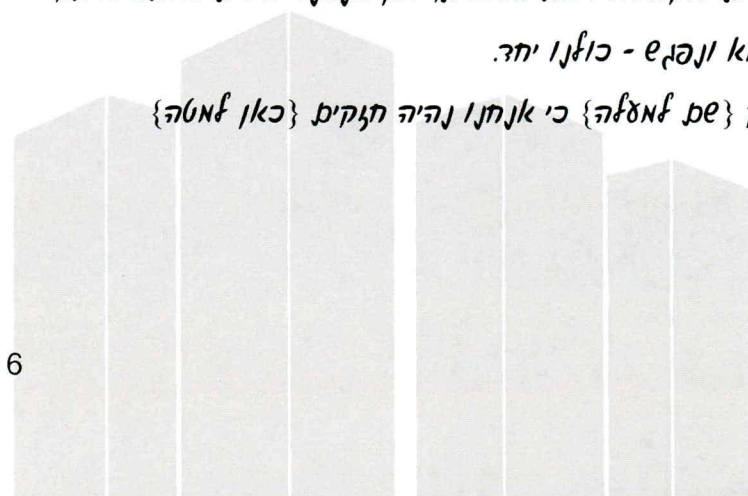
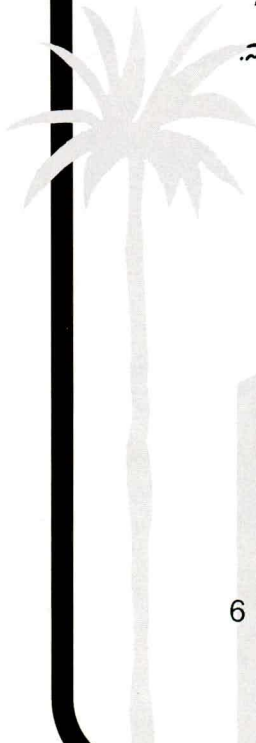
כשאנחנו עומדים כאן היום ומביטים לאחור
 אנחנו מנסים לקלוט אך זה לא נקלט
 איך פרח כאור מכוסה בהאון פרחים? איך נקטפת
 בעוזך פורח?
 כל כך הרבה אנשים אהבו אותך,
 כל כך הרבה שקשה להבין.
 היית אדם רגיש שנתן את כולו בשביל אחרים.
 היית אח שאהב לנתן ולעזור.
 את היית רואה כמה אנשים בוכים,
 אולי היית מבין.

אנו מסתכלים לאחור ונגזרים בתקופה בה זכינו לשהות באחיזתך. זה נראה
 כאילו אף פעם לא היית עצוב. וגם את היית עצוב, נראית שאתה תמיד ידעת לרצות
 ולהפתיע אחרים, לגרום אצל אנשים חיוך ולגרום להם להתפעל מכישוריך הרבים.
 אין משימה שבה לא יכולת לעמוד, ואין דבר שעמו לא יכולת להסתדר. אתה תמיד
 היית הראשון מבין כולם, בכל דבר, את זה בקפיצת הכנף או בכל דבר שהיה צריך
 להתנדב - אתה תמיד ראשון היית. וגם כאן -- אתה - הראשון. אתה הראשון שעזב.

זחז

הלכת בהשאירך אצלנו חלל בלב, חלל בו אתה נמצא ואת תמיד תהיה
 אומרים שאלוהים לוקח אלו את הטובים, לכן אנחנו יודעים שאתה איתנו,
 ואנחנו יודעים שיום יבוא ונפגש - כולנו יחד.

לכן, תהיה חזק {שם המילה} כי אנחנו נהיה חזקים {כאן המילה}

צח לביא

משפחת לביא,

אין לנו הרבה מילים בהן נביע את צערנו.

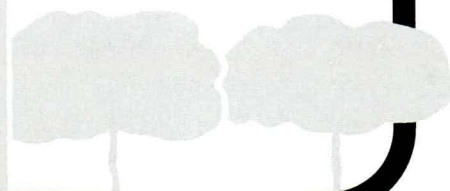
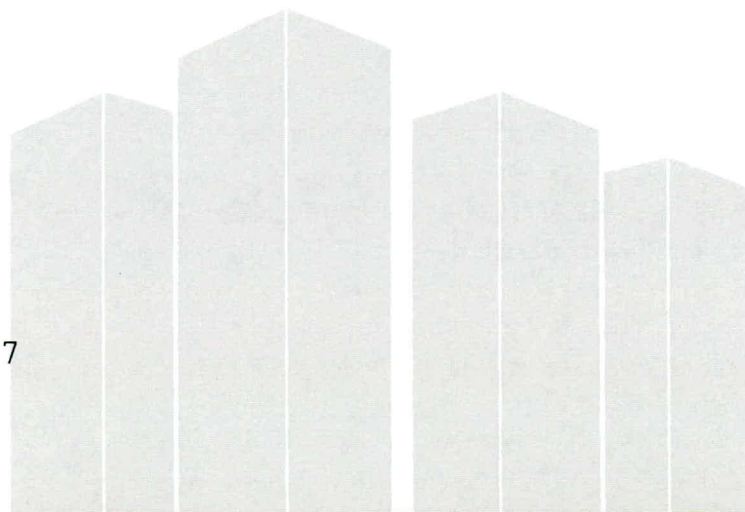
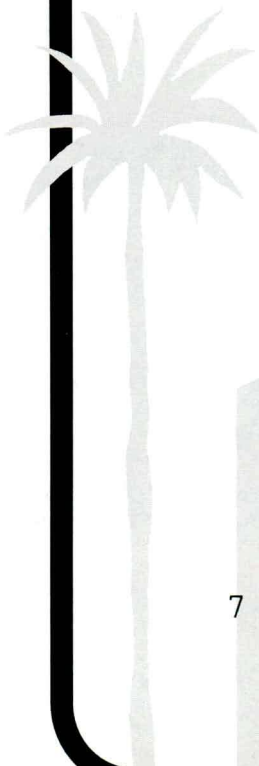
חמישה שבועות מאז שהכרנו את צח - חייל ואדם נפלא שתמיד חייד לכולנו,
וברגעים הכי קשים הרים לנו את המוראל.

אנו מצטערים שלא יכולנו להכיר אותו יותר לעומק ולא יכולנו לעזור.

נסיים במשפט שמשקף את צח, שכשמו כן הוא:

צח מבפנים ולביא מבחוץ

החברים למחלקה

צח לביא

אני יושבת מול הדף הריק וחושבת: הספד? צח?? זה צרוף מילים מתריד ובלתי נתפס.

ואני נזכרת בתמונות מהעבר: מפגשים על חוף הים בקיץ עם הילדים, וחיוכו של צח, המלא חיים... טיולי משפחות החברים ברחבי הארץ. וחיוכו של צח השובב, מלא חיים... ארוחות משותפות ושמחות משותפות. וחיוכו של צח, מלא החיים... בבית הספר - בהפסקות ובשיעורים - בנוסף על חיוכו של צח, שלא מש משפתיו, ניכרה גם מהירות תפיסתו וחכמתו.

ומצד שני, עולים בזיכרוני קטעי ספרות שנקראים בטקסים של יום הזיכרון. ושוב - זה בלתי נתפס. גם צח??

צח, שאהב את החיים. שחיוכו קרן אל כל מי שפגש אותו.

צח, שהיה בן ואח למופת, אוהב ואהוב.

צח, שאהב את חבריו וחבריו אהבו אותו.

צח, שטייל בארץ ומחוצה לה עם משפחתו ועם חבריו ותמיד, תמיד - סימן ההיכר שלו - החיוך המפורסם מאוזן לאוזן. גם חבריו החדשים מהצבא ומפקדיו הכירו את החיוך הזה.

גם צח??

קטע מהשיר "כד" לנתן זר:

לב נשבר, מְחָה דמעה, רוח מְיָס קר.
שמחתך אבדה לְעַד, ילד נחמד, יָרַח
מתנועע בכסות עננים, הָד
אופק רחוק. כל מה שהיה שומע
אילים וכבד. שְׁמִחְתְּךָ אבדה לעד. כָּד.
ירח בודד אל תוך האופל האופק, כָּד!

קטע משירו של אמיר גלבוע:

יומנו פנה והוא לא מפויס.
ואנו בוכים. כי לא אֶשְׁמְנו.
ראה לְעֵינֵינוּ שאיננו נְתַפֵּס
כי עוד לפני שחִיְכְּנוּ כבר תִּמְנו.

/...

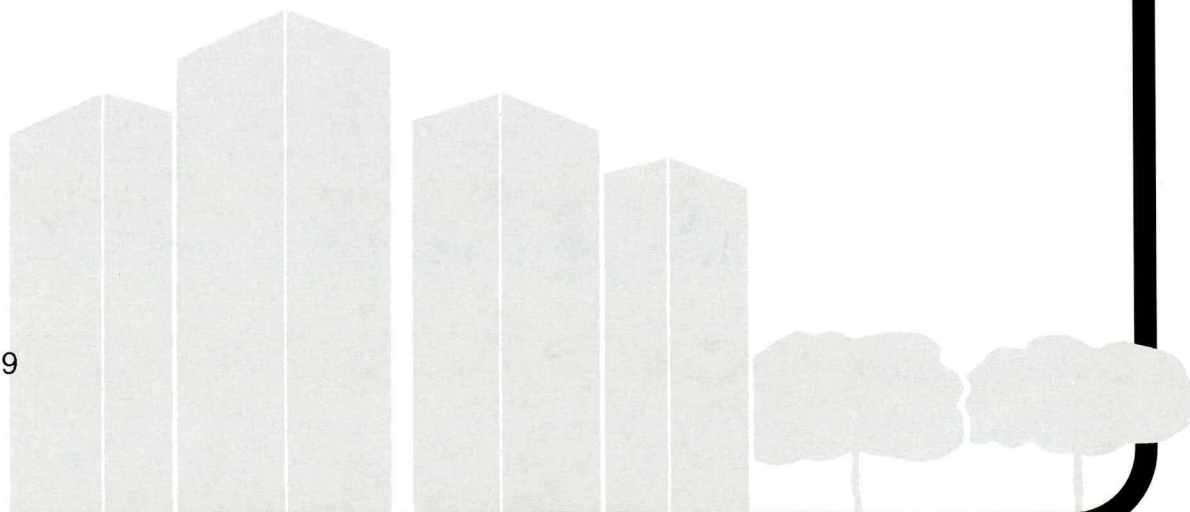
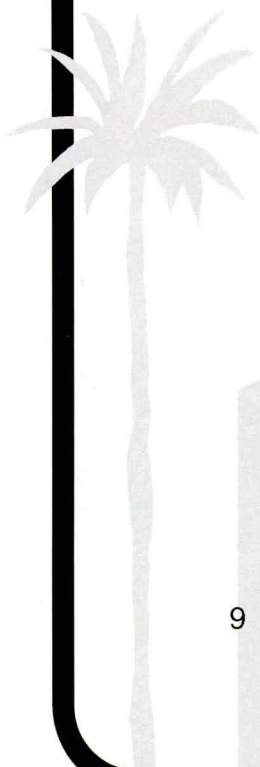
וכותב יהודה עמיחי בפירושו למשפט מהמקורות: "וְנִסּוּ יְגוֹן נְאֻמָּה": "הם לא נסו יגון ואנחה, אינם מפחדים ואין להם מקום לנוס שמה". כמה אמת יש במשפט זה!

צח,

נוח בשלום על משכבך ומי ייתן ותבוא השלווה על משפחתך.

לטובה ליה וליאור, לעדי ורן - ליבנו איתכם.

מהניה.

צח לביא

י"ח באדר ב' תשנ"ז
27 במרץ 1997

ילד איכה?

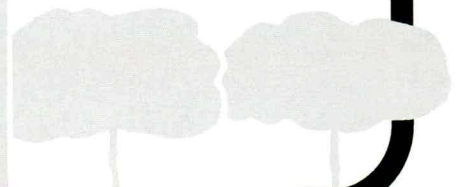
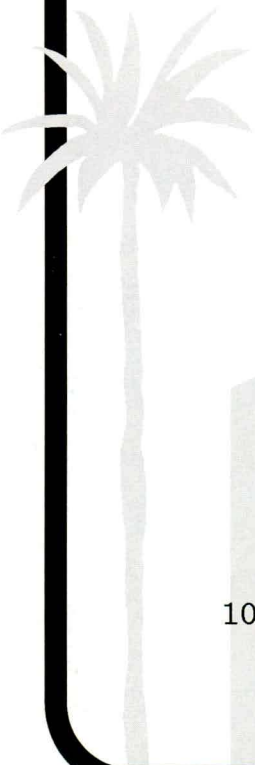
שמש שוב תזרח
ירח וכוכב
פרחים ילבלבו
צפורים יציצו
ואיתה ילד.... איכה?

העינים השחורות
גדולות ומבריקות
המבט השובב
החיוך הרחב
ואתה ילד איכה?

משחקי ילדות
קונדסות, שובבות
קצת לימודים, קצת כיופים
והמון חברים
כל שמחת החיים - איה היא?

שמש שוב תזרח
ירח וכוכב
אבל אצלנו הלב
בוכה, כואב
כי אתה ילד - איכה?

דליה קליפר
מנהלת ביה"ס

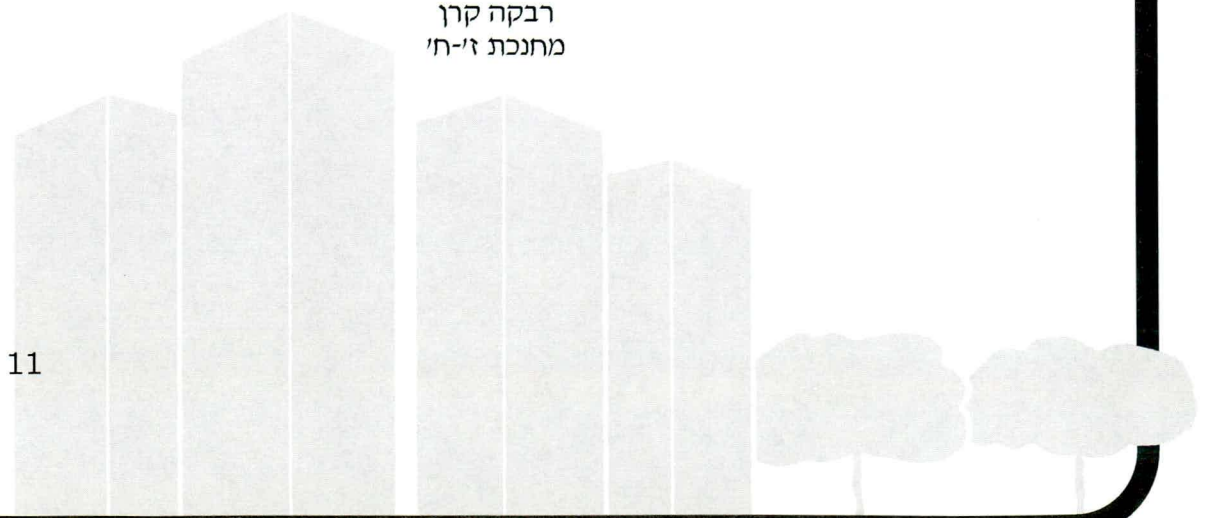
צח לביא

לטובה'ליה ליאור,
לעדי ורן,

שוב מתכנסת הכתה באולם הספורט. הפעם גם בוגרי השכבה וחברים רבים אחרים. אולם הספורט, שבו עשינו חזרות למסיבת הסיום שבו השתוללו הנערים על הסולמות ועל הטבעות, מלא מפה לפה. הפעם כולם רציניים. הבעת פנים קפואה. מאד רוצים לדבר, להגיד דברים חשובים, לספר על צחי והעיקר... לצחוק. אך אין יודעים במה לפתוח. כולם יושבים ומביטים בכם, ההורים, האחים והמשפחה הקרובה. אז מתחילים טיפין טיפין לספר. וכשמספרים על צחי, אי אפשר שלא לחיך. כשזוכרים את צחי - זוכרים מיד את החיך הנצחי שלו והעיניים הצוחקות. צחי הנער, אוהב החיים, אוהב הפעילויות המיוחדות ולפעמים אף מסוכנות. התמונות שהוקרנו באותו ערב, הראו את צחי כל כך נהנה מהחיים. תמיד ראשון. ראשון בלהושיט יד לעזרה, ראשון בארגון פעילויות וטיולים. תמיד מוקף בחברים - חברים טובים. הוא אחד היודע להיות חבר - חבר תומך מכל הלב כל כך בלתי נתפס איך כל זה יכול להעלם !! דבר אחד ודאי - צחי יישאר בלבנו לעד.

זוכרת בגעגועים,

רבקה קרן
מחנכת ז'ח'

צח לביא

אין לנו חיילים אלמונים / יהודה עמיחי

אין לנו חיילים אלמונים,
אין לנו קבר החיל האלמוני,
מי שרוצה להניח זרו
צריך לפרק את זרו
להרבה פרחים ולחלקם
לעלים ולפזרם.
וכל המתים שבים הביתה
ולכולם שמות
גן לך, יונתן
תלמידי, אשר שמך ביומן הכתה
כשמך ברשימת המתים.
תלמידי שהיית
בעל שם שהיית,
בעל שמך.
באחרונה ישבתי איתך
בארגז מכונית בדרך העפר
ליד עין גדי. אבק
התרומם מאחורינו
ולא ראינו את ההרים.
אבק הסתיר את מה שצריך
היה לקרות שלש שנים
לאחר מכן: עכשו.
אנא, גם אלה שלא הכירו אותנו,
אהבו אותנו גם אחר מותנו,
אהבו אותנו: עכשו חלל,
מקום ריק שצורתו - צורתנו
ושמו - שמו.

קראה רבקה קרון
בערב לזכרו של צח

צח לביא

לזכרו של צח ז"ל

הרבה פעמים כאילו רואים אותך :
קרחת צבועה צהוב. עיניים כחולות מבריקות.
ומח מלא ההפתעות.

נזכרים בחלומות המטורפים שלך,
שבהם אתה דוהר על אופנוע ממש כבד,
וחוצה לך בערך חצי עולם איתנו.
לא משנה כמה שטויות היו לך בראש,
תמיד ידענו שאם נחפש מישהו עם לב טוב
שיעשה לנו קצת צבע בנשמה, זה היית אתה - צח.

אומרים שהחיים מלאים הפתעות,
אבל כנראה שהגבולות שהעמדנו תחת הערך "הפתעה"
היו מוטעים לגביך.

התחלת הקשר בינינו היתה בקורס מש"צים - 1992
ההמשך היה משעשע, והסוף היה דרמטי ומיותר!

צחי! רצינו שתהיה איתנו קצת יותר,
אבל עכשיו כל שנותר הוא - לזכור ולהתגעגע,

אז אנחנו זוכרים ומתגעגעים נורא -

החבר'ה מחיפה - רוך וטלי

צח לביא

הנה אנחנו יושבים כאן בפורום מלא. יושבים מדברים ומעלים זכרונות. זכרונות על צח, על המיוחד שבו. אנו רוצים לשתף אתכם בחוויות שעברנו יחד.

צח הוא חבר אמיתי במלוא משמעות המילה. חבר הנחלץ תמיד לעזרה בדברים קטנים וגדולים. צח מעולם לא סרב לחבר אף אם בקש את מכוניתו וזו חזרה אליו עם פגמים קטנים. הוא פשוט לא עשה מזה ענין. צח תמיד עזר גם פיסית.

צד נוסף וחשוב באישיותו של צח זו היכולת להקשיב ולייעץ לחברים שנתקלו בבעייה מסויימת.

צח היה בחור מאד ספונטני. כל רעיון שצץ במוחו היה מממש מיד. כמו למשל לרדת לאילת בטרמפים, או לעבור ליד חנות ולהחליט מידית על קעקוע - ולעשות זאת. בבי"ס עמל, ביום שטוף שמש, החליט צח עם החבורה כי אפשר להוציא את הכתה החוצה - אז כל רהיטי הכתה ועד אחרון האביזרים, כמו לוח וגיר, הוצאו וסודרו בחצר בית הספר.

צח אהב מאד חברה ותמיד היה מוקף בחברים. חברים שאהבו אותו מאד. הוא היה מרכז ההתרחשויות.

צח אהב מאד אומנות והיה מאד יצירתי בתחומים רבים. נראה לנו כי מילים לא תוכלנה לתאר אותך, צח, ואת הצער העמוק אשר בלבנו.

החברים.

(בערב לזכרו של צח)

צח לביא

לצח,

זכרונות הם הדבר היחיד שנשאר לי, הזכרון של קולך, הזכרון של שיערך הצבוע זהב, הזכרון שלך.

זה היה מעין חלום עשוי זכוכית שנפל והתנפץ כשהריסיסים ניתזים לעברי וחודרים ישר אל תוך לבי, אל תוך לבי הכואב.

חברי! כואב לי על שאינך איתי. כואב לי שלא נוכל לצחוק יחדיו, לבלות יחדיו, לבכות יחדיו, לכאוב יחדיו.

את הזריחה כבר לא תראה, ובשבילי, נותרה רק השקיעה אשר מאפילה חושך בחיי, חושך שאפילו את הירח קשה לראות. ואם כבר רואים אז זה את פרצופך המשתקף עליו.

זה לא נקלט. לא מובן.

תמיד נדמה לי שאתה מגיע מאיזו פינה ובא להגיד שלום, מפתיע כמו תמיד. או לפעמים במקום הומה אנשים אני לפתע רואה את ראשך עם השורשים השחורים. שערך הזהוב ועם חיוך מלבב, אך זה לא אתה. זה מישהו אחר. כל פעם שזה קורה אותה הרגשה חוזרת - הלב פועם בחוזקה וצמרמורת זורמת בכל הגוף, מעין התרגשות מצמררת. אך כשאני רואה כי זה לא אתה, ברגע אחד אותה הרגשה דועכת....

אחי! קשה לי על שאינך איתי.

מלהבה גדולה נשאר לי נר קטן, נר זכרון המספר לי כי אתה בדרכך החדשה, הלא ידועה, מעין טיול רחוק במקום רחוק שבו עדיין לא היינו. אתה במקום המאפשר לנו רק להתגעגע ולהזכר, כי זכרונות, זה הדבר היחיד שנשאר לי.

חברך לנצח - נדב גולדשטיין

צח לביא

מוקדש לחבריו של צח ז"ל

זה קרה כמו אתמול - מי היה מאמין,
הלב כמו שבור ונקרע לגזרים,
ואם כח לנו יש להמשיך בחיים,
בין השאר תרומתכם היתה רבה -
חברים.

הבית פתוח ואתם מופיעים,
צחוק מתגלגל, מנשקים, מחבקים,
מי בפה, מי ביד ומי במילים,
אימצתם אותנו - כאחים ורעים.

לקפה, לשיחה, סתם כך - קופצים,
הלו, שלום, מה נשמע? - שואלים
אחרים,
אהבה ותמיכה על רן מרעיפים,
בני-בית אתם: ברוכים הבאים.

רן, עדי ואנחנו - הורים,
שמסתכלים עליכם כואבים, אוהבים,
אם תרצו ואם לא - חברים יקרים,
בשבילנו אתם - חבורת מלאכים.

ההורים,

טובה וליאור
27.3.1997

צח לביא

לצח

רצינו לספר לך ילד יקר,
כי הדשא עדיין ירוק ומסודר,
וליד חדרך שתלנו ורדים,
כמו שאהבת - מכל הצבעים.

כבר שנה שצחוקך אינו מתגלגל,
כבר שנה שאיש לשלומך לא שואל,
וליבנו חולם ולעיתים מתפלל,
שהכל הזיה שתחלוף לה כצל.

אך השיש הקר המונח על גופך,
עם כיתוב בה ברור המציין את שמך,
והחדר בבית, וחצר בלי קולך,
מחזירים את כולנו למציאות המרה.

לו חשבת בן - על אבלם של הורים,
על אח ואחות מלאי געגועים,
לו ידעת על לב שנקרע לגזרים,
יתכן והיית בין החיים.

אהבת אותנו ואת כל סביבתך,
חיך עברו עם חיוך וקריצה,
מוקף חברים כה רבים, משפחה,
כבר שנה אבלים ומבכים את מותך.

עוד רגע קט ואנחנו הולכים,
כל אחד לביתו - כרגיל - ממשיכים,
ואתה שמקומך הוא בין מלאכים,
תן לנו כח - להמשיך בחיים.

27.5.1997
כתבו ההורים ביום השנה לראשון לזכרו

צח לביא

רך

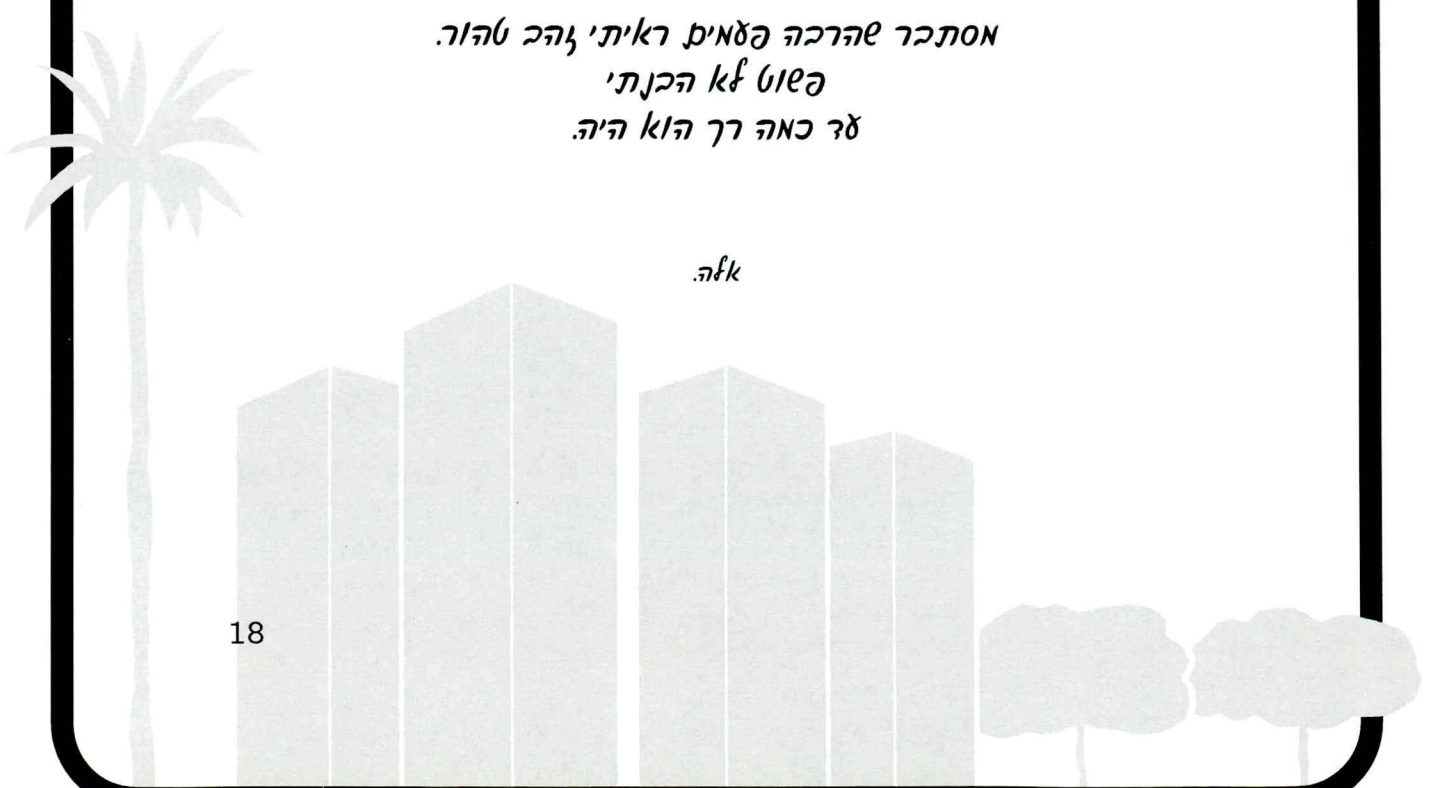
אי שית לא הגזמן לי לראות גהב טהור.
אבל אוארים.....
אוארים שגהב טהור הוא רך אמ.
אוארים: "אנשים טובים - לב גהב יש להם".

ואני יודע, מתוך הכרותנו הארוכה,
שלבכך בין הגהבים.
רצונך טוב, ותמיד בהיכון לעזור.

אבל רק עכשיו אני מבין.
אני מבין שלבכך היה רך, רך באמת.
טהור.

אסתבר שהרבה פעמים ראיתי גהב טהור.
פשוט לא הבנתי
ער כמה רך הוא היה.

אלה.

יד לבנים - חדרה

צח לביא

בן טובה וליאור לביא

03/04/77
11/05/96

ט"ו בניסן תשל"ז
כ"ב באייר תשנ"ו

נולד ביום
נפל ביום